

การประกาศกับเด็ก (Children evangelizing)

อ.เก่งกิจ อิมเสมอ ผู้เขียน 20 พค 2009

เด็กหรือเด็กเล็กเป็นคนที่สังคมให้ความสำคัญและพิทักษ์เลี้ยงดู พุ่มพักและบ่มเพาะให้เด็กเหล่านั้นได้เติบโตขึ้นเป็นคนที่ทำตนหรือมีชีวิตในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ และสามารถทำประโยชน์ให้แก่สังคมเป็นอันมาก เด็ก ๆ เป็นความคาดหวังของพ่อแม่ พี่น้อง เป็นอย่างสูง พ่อแม่บางคนถึงกับยอมสละทุกอย่าง เช่นการงาน ความสุขสบาย เพื่อทุ่มเทให้การดูแล เอาใจใส่เด็ก ๆ หรือ ลูกของตนเองให้มีการเลี้ยงดู การศึกษา การมีชีวิตอย่างมีคุณภาพให้ได้ดีที่สุด

การประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์กับเด็กเป็นเรื่องที่มีความละเอียดอ่อน จนกระทั่งเป็นความยากในบางเรื่อง อย่างไรก็ตามผู้ใหญ่จะมีส่วนในการอบรมสอนและประกาศเรื่องราวเหล่านี้ มี 4 ประการในการประกาศเรื่องพระเจ้าแก่เด็ก ๆ คือ

ประการที่ 1 ประกาศเรื่องพระเจ้าโดยการพูดเรื่องที่ไม่สลับซับซ้อนมากนัก

เหตุเพราะเด็ก ๆ ยังมีความรู้ ความเข้าใจ ความมีเหตุผล น้อยกว่าผู้ใหญ่ ดังนั้นผู้ใหญ่หรือพ่อแม่มีหน้าที่ที่จะต้องสั่งสอนเขาเหล่านั้นให้เจริญขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ พระคำพระเจ้าจาก เฉลยธรรมบัญญัติ 6:6-7 ได้กล่าวไว้ว่า “และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่านเมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือนเดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้นจงพูดถึงถ้อยคำนั้น”

การสั่งสอนเด็ก ๆ นั้นต้องมาจากใจและการสั่งสอนนั้นไม่สอนเฉพาะเวลาหรือเฉพาะที่ แต่ต้องสอนทุกสถานที่ ทุกเวลา ทุกอากัปกิริยา นั่นคือผู้ใหญ่ต้องทำตนให้เป็นแบบอย่างแก่เด็ก ๆ ตรงกันข้ามถ้าผู้ใหญ่ทำลักษณะเหมือนกับเด็ก ๆ รวมไปถึงทั้งความไร้เดียงสาแล้วเราก็นึกภาพดูซิว่าผู้ใหญ่ที่น่าสมเพชเช่นไร นอกจากนั้นการพูดเรื่องที่ไม่สลับซับซ้อน เรื่องที่เข้าใจง่ายแต่แฝงไปด้วยความจริงแห่งพระวจนะก็เป็นสิ่งที่สมควรกระทำ

ประการที่ 2 ชี้นำให้เข้าใจเรื่องพระเยซูคริสต์

เนื่องด้วยเรื่องราวที่พระเยซูคริสต์ได้สอนในหลาย ๆ ตอน บางเรื่องเป็นอุปมาอุปมัยที่ง่ายเพื่อที่จะทำความเข้าใจ นั่นหมายความว่าเด็ก ๆ แม้แต่เด็กเล็กก็เข้าใจได้ พระเยซูไม่ได้สอนเรื่องที่ยาก ๆ หรือคนที่เข้าใจต้องมีความรู้สูง ใช้ปรัชญาสูงจึงจะเข้าใจไม่เป็นเช่นนั้นเลย เรื่องที่พระองค์สอนนั้นเป็นเรื่องที่ ง่าย ๆ เรื่องที่มนุษย์เราเห็นและ พบอยู่ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นคนที่เข้าใจเรื่องพระเจ้ายากนั้นไม่ได้เป็นเพราะเขาไม่มีความรู้ ตรงกันข้ามใจเหตุเพราะจิตใจของเขาไม่เปิด พระคำพระเจ้ากล่าวไว้ใน อิสยาห์ 1:19 “ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟังเจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน”

เด็ก ๆ เหมือนกับผ้าขาวถ้าผู้ใหญ่ใส่ความคิดที่ถูกต้องก็จะเป็นความคิดที่เป็นผลดีแก่เขาในเมื่อเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่กระทำการดี เรื่องราวของพระเยซูคริสต์ก็ปราศจากความเท็จทั้งปวง

ตรงกันข้ามพระคำพระเจ้าเป็นจริงอย่างไม่ต้องพิสูจน์และไม่มีข้อขัดแย้งใด ๆ เลย อย่างไรก็ตามผู้ที่เชื่อต้องอธิษฐานเพื่อเด็ก ๆ เพราะพระองค์จะทรงสถับและกระทำกิจในจิตใจของเด็ก ๆ

ประการที่ 3 พูดเรื่องพระเจ้าจากหัวใจและกล่าวในพระนามของพระองค์

ถ้าเราสอนเด็ก ๆ จากใจเราก็จะไม่ต้องเกรงกลัวว่าสิ่งที่เราสอนนั้นจะเป็นการหลอกลวงเป็นเท็จ และมีความมั่นใจในเรื่องที่เราได้พูดนั้น

มัทธิว 7:21-23 “มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า 'พระองค์เจ้าข้าพระองค์เจ้าข้า' จะได้เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้าพระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์กล่าวพระวจนะในพระนามของพระองค์และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ' เมื่อนั้นเราจะได้กล่าวแก่เขาว่า 'เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลยเจ้าผู้กระทำ ความชั่วจงไปเสียให้พ้นหน้าเรา'”

ประการที่ 4 มีความมั่นใจในความรอดของเด็ก ๆ

การเป็นพยานให้กับเด็ก ๆ ในเรื่องความมั่นใจในความรอดนั้นเป็นสิ่งที่ควรทำแต่การที่ไปบังคับหรือเสแสร้งให้เด็ก ๆ มาเชื่อนั้นก็เป็นเรื่องที่ลำบากและไม่ควรกระทำ และไม่ใช่ว่าผลดีที่บังพวng หรือว่ากระทำการประกาศแก่เด็กเพื่อประโยชน์ของผู้ใหญ่เองก็เป็นเรื่องที่ไม่สมควรและก็เป็น การทำให้พระเจ้ามัวหมองลง ดังนั้นผู้ใหญ่ที่ประกาศต้องมีความมั่นใจในความรอดของตนเองกับ พระเจ้าก็สามารถทำให้เกิดผล

พระธรรมโรม 8:15-16 “เหตุที่ท่านไม่ได้รับน้ำใจทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีกแต่ท่าน ได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าให้เราทั้งหลายเรียกพระเจ้าว่าอับบา คือพระ บิดา พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับวิญญาณจิตของเราทั้งหลายว่าเราทั้งหลายเป็นบุตรของพระ เจ้า”

สรุป การประกาศของผู้ใหญ่ให้แก่เด็ก ๆ นั้นผลดีที่ได้จะเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยในพันธ กิจของพระองค์และได้เปรียบ ในพระธรรมลูกา 18:17 ว่าเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าผู้ หนึ่งผู้ใดมิได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่ได้ ดังนั้นผู้ใหญ่ ที่ยังไม่ได้เข้าแผ่นดินสวรรค์ก็จะต้องอายเด็ก ๆ อัครทูตเปาโลได้เขียนไว้ใน 1 โครินธ์ บทที่ 13 ข้อที่ 9-13 ว่า ความรู้ของมนุษย์นั้นไม่มีความสมบูรณ์ แต่เมื่อความสมบูรณ์ที่มาจากองค์พระเยซูคริสต์ได้ เข้ามาความบกพร่องก็เสื่อมสูญไป เมื่อท่านยังเป็นเด็กท่านก็พูดเด็ก ใคร่ครวญอย่างเด็ก ๆ แต่เมื่อ ท่านเป็นผู้ใหญ่ท่านก็เลิกการกระทำอย่างเด็ก ๆ นั้นเสีย คำถามมีว่าท่านผู้ใหญ่ทั้งหลายท่านยังมีการ กระทำอย่างเด็กหรือไม่